

כי תצא חי"ט שיחה ד'

הזכירות דשבת ועמלק יכולים להתקיים ביחד – כי שניהם מגלים את כוחו של הקב"ה הכל יכול, ורק שהגילוי בעמלק הוא ע"י ביטולו.

בענין זכירת עמלק נאמר (י"ז י"ט): "זכור גו' לא תשכח", ודרשו רז"ל: "זכור בפה לא תשכח בלב". ועד"ז הוא בנוגע לזכירת שבת, ששמור הוא בלב וזכור הוא בפה.

ובפדר"א נאמר "אמרו לו ישראל משה רבינו כתוב אחד אומר זכור כו' עמלק, וכתוב אחד אומר זכור את יום השבת לקדשו האיך יתקיימו שניהם כו', א"ל משה לא דומה כוס של קונדיטון לכוס של חומץ, זה כוס וזה כוס זכור לשמור ולקדש כו' וזה זכור לעונש".

הביאור בזה: אף שישנם כמה מצוות תמידיות מ"מ יכולים לקיים כולם כאחד, מפני שהם אותו התוכן – התקשרות להקב"ה ע"י אמונה אהבה ויראה כו'. אך בני"ט טענו למשה שב' הזכירות דשבת ועמלק הם הפכים לגמרי, דשבת מורה על חידוש העולם ושהקב"ה הוא הבעה"ב על העולם ועמלק הו"ע "יודע את רבונו ומכוון למרוד בו", וא"כ איך יכולים לקיימם כאחד.

וע"ז ענה משה שבחומץ ישנם ב' ענינים (א) אינו ראוי לשתי' (ב) אך לאיך אמרו חז"ל שחומץ משיב את הנפש. זאת אומרת שזה שעמלק יכול למרוד בה' הוא גילוי דכחו של הקב"ה הכל יכול. אך הגילוי דהשורש האלוקי של עמלק הוא ע"י ביטולו, זכור לעונש. וזהו"ע ששבת ועמלק שניהם הם כוס, שהוא כלי קיבול לגילוי אלוקות.

וההוראה בעבודה: שגם כשאדם הוא במצב של שבת, למעלה מהעולם, עליו להיזהר מקליפת עמלק שיש לה שורש בקדושה. ולאידך גם יהודי שחושב שהוא במצב של עמלק צריך לדעת שיכול להיעשות חומץ המשיב את הנפש, וכיתרון האור מתוך החושך.